

[Korsgaard.]

mig til en Industrimand, der udtalte til mig: Krisen er inde den Dag, da Ordrene ikke mere gaar ind. Det var Lederen af et betydeligt Skibsværft, der udtalte sig saaledes, og man kan maaske sige, at det er en Virksomhed, der ikke helt kan side-stilles med andre Virksomheder; men der kan for mig ikke være Tvivl om, at han sagde netop det rigtige. Da begynder det at blive Alvor.

Men ikke saaledes, at det paa det Tidspunkt virker paa Statsfinanserne. I Virksomheder af denne Art er der Beskæftigelse i flere eller færre Maaneder eventuelt helt op til et Aar eller mere ud over dette Tidspunkt, og saa længe Beskæftigelsen er der, ja, saa ruller alting: Folkene faar deres Løn, Lønnen bruges, der gaar Penge ind i Statskassen, og alt klapper tilsyneladende fortrinligt.

Men den Dag, da man er kommet saa langt bagefter i Retning af at faa Ordre, at det, man havde i Ordre, er lavet, ja, da kommer der et Slag, da er der ikke mere Arbejde, da betyder det Udelukkelse af de paagældende Arbejdere, fordi man ikke har noget til dem at bestille, og da kommer utvivlsomt Nedgangen i Forbrugsafgifterne, en Nedgang, som dog mærkeligt nok synes at have meget svært ved at komme frem i Dagens Lys. Hvordan det end gaar, synes Ølskatten, Spritskatten, Chokoladeskatten — og den kære gamle Restaurationsskat, som vi jo nu ikke har mere —, og hvad det nu alt sammen kan være, at holde.

Alt i alt maa jeg altsaa hævde, at de ikke lyse Tider, jeg tror vi gaar i Møde, vel til sin Tid vil faa Indflydelse paa Statsregnskaberne, men Virkningen vil først komme væsentlig efter Krisen. Derfor skulde det saamænd ingenlunde undre mig, om det foreliggende Budget trods alt saa nogenlunde vil kunne holde, men desuagtet er det efter min Mening ikke Udtryk for den finansielle Situation, hvori vi rent faktisk befinder os.

Under den Diskussion, som har været ført specielt mellem den højtærede Finansminister og det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, har Finansministeren stærkt peget paa, at man fra Venstres Side ikke vilde gaa med til Militærudgifternes Nedsættelse, og har villet slaa fast, at naar man ikke vil det, saa er man en daarlig Økonom.

Det er nu en meget let Maade at argumentere paa. Hvis det nu en Gang er ens Livsopfattelse, at det samfundsmæssigt set er nødvendigt at opretholde et vist Militærvæsen, saa kan man ikke uden videre sige,

at den paagældende ikke er anlagt for det økonomiske. Man kunde saa med samme Ret sige: Hvorfor vil den højtærede Finansminister da ikke gaa med til at nedskære Udgifterne til den sociale Lovgivning betydeligt? Hvis han gjorde det, saa vilde man jo faktisk faa stærk formindsket Brug for Penge. Men det vil han selvfølgelig ikke, og det er der mange af os, der helst vil vente længst muligt med at gøre. Men denne Maade at argumentere paa, synes jeg, som sagt, er helt ved Siden af.

Hvis man vil spørge: Hvornaar har man det billigste Statsstyre, under en saakaldet borgerlig Ledelse eller under en radikal-socialdemokratisk Ledelse? saa kan der for mig ingen Tvivl være om — det har jeg allerede ved mange tidligere Lejligheder udtalt —, at Svaret maa blive, at man har det billigste Styre under en borgerlig Regering, af den simple Grund, at et borgerligt Styre i Kraft af hele sin Politik ønsker, at Staten skal blande sig i mindre, end det radikal-socialdemokratiske Styre ønsker, saa det er saa overmaade ligetil.

Om Personen i det ene eller andet Styre hedder Petersen eller Jensen — det er ikke det, det kommer an paa, hvad jeg jo ogsaa har sagt nogle Gange før. Finansielt set er det de Love, som Rigsdagen vedtager, der i alt væsentligt bestemmer, om Udgifterne bliver større eller mindre. Men saa kommer der altid Usikkerhedsmomentet, nemlig med Hensyn til Indtægterne, om Folk nu vil bruge væk af det, der skal bruges af, for at Staten kan faa rigtig dygtigt mange Penge i Lommen, og det er jo et Forhold, som den siddende Finansminister ikke kan have nogen virkelig Indflydelse paa.

Jeg maa altsaa hævde, at et borgerligt Styre altid maa være det, der stiller mindst Krav til Statskassen, og man kan sikkert ogsaa være nogenlunde forvisset om, at hvis vi virkelig økonomisk set gaar meget vanskelige Tider i Møde, saa kommer der igen en Chance for de borgerlige Partier i Retning af at komme til. Jeg siger udtrykkeligt *de* borgerlige Partier, idet jeg naturligvis maa gaa ud fra, at de Opgaver, der her vil komme til at foreligge, i hvert Fald ikke ensidigt kan løses af noget enkelt Parti.

Inden jeg forlader Finansministeren, vil jeg gerne fremsætte en enkelt Bemærkning om den saakaldte Spiritusbeskatning og Handelens Forhold hertil. Herom har den højtærede Finansminister udtalt, at Handelen er saa overmaade tilfreds med den Lov, vi har. Jeg vil sige: Bare den højtærede Finansminister taler sandt. Han kan saamænd være ærligt overbevist om, at vi